

Publicerad 2008-12-10 21:45 av duvan59

Verkligheten för ett gatubarn

Tåren faller stilla nerför den nakna bleka kinden
Smärtan ristar djupa sår i barnets arma kropp
Ingen tröst nu finns att få känner inte längre vinden
Borta sedan längesedan är den lillas enda hopp

Bedövat smärtans plågor blott för en liten stund
Med sniffande ur burken som står still bredvid den lilla
Den enda önskan barnet har blott för en enda sekund
Är att tårarna som frusit till is nu äntligen skall stilla

Väntar på att få vandra till vintergatans land
Och möta vänner som sedan länge försvunnit bort
Mödosamt försök att lyfta sin frusna hand
Vädjar snälla någon hjälp mig nu gör min plåga kort

Ingen finns att finna som kan rädda denna själ
Som av svält nu inte mera orkar
Under fattigdomen blev han tidigt hungerns träl
Ingen bort hans frusna tårar längre torkar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren duvan59 med Poeter.se id #25996 innehar upphovsrätten